

רגעים

ימימה והמהפכה

השמש נופלת לאט כעטרת.
האפק בוער כאודי ממלכה.
מאד עיפה ומאד מאשרת
הולכת ימימה מבית המלאכה.

הולכת חושבת לה משהו-כך —
על דא ועל הא ועל דב הטיח.

הוא אמש השאיר לה בבית פתקא:
"הייתי אצלך. לא היית. וחבל.
מחר תתקיים אספת מפלגה.
השתתפותך היא חובה ובכלל —
על סדר היזום
המעוט והרוב.
שלום.
דב".

השמש נפלה ממרום כעטרת.
האפק בוער כמשטר מהפך.
מאד עיפה ומאד מאשרת
חושבת ימימה על דב הטיח.

באולם

חם.

כלם מהפכים את סדרי העולם
ודב הטיח יותר מכלם.

וימימה —

דמעות בעיניה. לחיה האדימה
דב שלי הנחמד —
איזה חן
בו קורן!
איזה פרוזולטריאט!

וגרדמת לאט —

דב את ימימה הביתה לזה.
ימימה אומרת: — הגעתי!
היא עונה לה: "שלום להראות חביבה..."
בקול סוציאלידמוקרטי.

שזכבת ימימה. חולמה דומם:
דב מסיד את קירות העולם.
עולה ועולה וימימה בוכה —

יקירי חביבי, אבל למה לך...
לנו יספיק הלא יחד-פיהרר סיבני

בית קטן עם גוזזתרה ומקלחת! וסוף

השחר מושיט לרגיע עטרת.
שוב יום מתגוסס בארמון ממלכה
בנים ולא נים, עצובה וחזרת, חזרת
הולכת ימימה לבית המלאכה.

אגב